

Skalden frå Sæheim ^{29/12-76}

Johs. M. L. Rydland og Per Hundvin var gode vener. Også Per Hundvin åtte ikkje så lite av kunstnaren i seg. Han var ein flink felespelar og har også laga tonar som enno vert nytta. Både Per Hundvin og Sigv. Hopsdal på Leivestad var penneføre folk. Strilen hadde mykje stoff i spaltene sine frå desse to dei fyrste åra.

I dag gjev me att eit noko «privat» bilete frå livet hans Rydland. Om det visseleg ikkje var så moro for dei som var ute for sjukdom og uhell, kan me vel ikkje anna enn dra på smilet når me les desse rimstubbane.

Æin sørjesång frå 24/5 - 1950

Særnt te han Per Honnvenn, mæ bønn om tone

(På Seim-mål)

Æg må bekjæinda: æg æ so æin kruk. Nylæ æg vart so føronnalæ sjuk.
Siå — dæn høgra — æ bræidnfudl tå nita. Å da æ grøvt kor dæi karane bita.
Huæ ho bløra sæg, svie å svæidl! Dåktar'n kaidla da Helvetesæidl.

Kaidn du forstå ka æg no hæv jort te, sia æg ikkje får levane fre?
Ligg oppi sæinjæ på kne å amboga — Siå ho værkje å bræidn so da løga,
lika ustanselæ mørje so kvæidl. Jau kaidn da gøtt hæita Hælvetes-æidl.

No æ du bra å tæk felå di ne! Mæn ho må stidlast i «akk» å i «Ve».
Lag mæg æin note te plåster på «Svångå», lika vemodig på rættå so rångå,
jamgo mæ dæn te men Hordalandssång, no, mæ æin æinaste strykane gång.

Klageverset nedanfor er og frå den tidi

Mett humør da æ långt onna null, å dar fennst kje æin smil att i krædna.
Hæille skrøtt'n tå møya æ fudl, i frå krunå å lika i tædna.

Æg hæv lagt i ei mølska tå værk kvær æin bidigemørje å kvæidl,
slæien ne tå æin gal'n bærsærk, so dæi kaidla før Hælvetes-æidl!

Sent til Sigv. Hopsdal den 30/3 - 1950

**So fekk eg eit brev frå han i mars 1951, frå Haraldsplass
der han ligg innlagt for beinbrot. Brevet er på rim.**

Eg svara med same mynt. Her er mitt svar:

Min gode, velværdige Per! Hvad er det mit aldrende øie ser?

«Haraldsplass» øverst i siste brev? Helt molofonken og paff jeg blev —!

Jeg pudset på ny mine brillerglass: Jo, sandelig stod der jo «Haraldsplass».

«Hvad i all verden?» — Jeg burde vel skrige —. Hvad skulde jeg sige —?

Jeg vidtse det næppe. Men hjærtet det sukkede: «Stakkels Jæppe».

Glatt-isen udi Norriges rige søger sin lige. På den har så mangen en våvsom knægt,
tidt både arme og lårben brækket. Men lidet anede jeg — min dreng —,
at den skulde by dig så hård en seng.

Det åreforkalkede sykkel-uhyre, som ei lod sig styre, bør få sin straf efter lov dom.
For slige streger må sættes bom.

Men når jeg betænker: du har det jo smukt. Får bøger, blader, blomster og frugt.

Der søstre springer så lett på tå, og bringer dig alt det du peger på,

Samt alle de andre — med lyse smil — som ønsker av hjertet: «På stedet hvill!»

Da må jeg beundre den grumme is som sendte dig lige til «Paradis».

Jeg selv i mod syklen blir mildere stemt. Den blev jo hin dag mellem skjolde klemt.

Skal item den rammes av juryens slag, og ruste ihjæl på den yderste dag?

Nei, la den anname din nåde, og tugt den i mildeste måde!

Du er da trods alting en heldig gris, og morsom som selveste Jeppe.

«Hvorlænge blir Adam i «Paradis»? Men endnu du ved det vel neppe!

Sendt den 26/3 - 1951

ferts.

29/12-74
L. 66

Den nedanfor sende eg etter at han hadde teke operasjonen.
Det var vel i april 1951.

Den mann er kje komen til verdi i går, og turka ved omnen i nått,
som nækjer med skjemt sine blødande sår, og freistar ein arming til lått.
Han minner om Tormod Kolbrunarskald — den hardhausa Stiklestad-gut —
som hin gong med skjemt gav seg døden i vald, og pili or hjarta drog ut.
Seg, hadde han slekt heim på Hundvln tru? Eg tykkjer du likjest på honom, du.

(Han Per sende sâng á note)

So skræiv æg att á førtalde kor sánjen hass verka:

Da æ gøtt so att i mydia, når humøre da slær klekk, á fá látt'n ne ta hydla
te litt longegymnastekk.

Fækk æg bræv frá sjølve Paven, da mot dett vart høidlæ smátt,
Slek æg tænkte, arme traven, á mæg fækk æin hæræ lætt.

Mæn hær vart væl huskestova attpá látt'n so æg fækk:
Urá plænt á kudna søva, Plageánder kábm á jækk. —
Da æ sekkert sant du sæle: Jább á Námann vært nákk smá.
Loke mæ, mot dette læie so æg no' löt kjæidna pá.

«Aidle tiders kjæmpesvake grát — á værkjemelodi»,
verká nætt so sidlalake pá dæn sjuka siá mi.
Ætte látt á søte klæe kábm dæn bittre sure sve:
Agemæenner, store, smáe, auka sæg pá æin to tre.

Æingång, dá æg mæst mæg grudde avdi værkjen va so stri,
va æg mæsta át á trudde at æin — akk — æin melodi:
kanskje — á næi — jælpá kudne, so æit plåster pá æit sár.
Lækjemidle hadd' æg fudne når han Per mett naurop får.

Mæn da jælpde mæg kje mælra æidn du spotta pá æin stæin.
Nitane vart flæir á flæire, — au, — dæi går te mærg á bæin!
Tætt so maur dæi aua, kraula. Jæstebø dæi sekkert ha.
Om æg tæie, skrik æidn gaula, lika lite jælpde da.

Om denn note ikkje græie mine mänge «ve» á «akk»
vel æg likavæl fá sæie dæg æl jartans vælmæint takk.
Du kaidn tru æg ska studera «Aidle tiders værkjesâng»
om æg so ska resikera ta æin látt æin hænne gâng.

Skreven den 29/3 1950